

Milí čtenáři,
jsem moc rád, že se vám dostává do rukou již třetí číslo našeho bulletinu. U jeho zrodu stála myšlenka říkat si jeho distribucí o finanční podporu. A nechtěli jsme jen stát s nataženou rukou, ale také pravdivě a pravidelně informovat o tom, do čeho jsou získané finanční prostředky investovány. V minulém čísle jsme se zaměřili na problematiku rodinného zázemí našich mladých svěřenců, toto číslo věnujeme Kurzům přípravy na život, které jsou spolu s Doprovázením naší stěžejní aktivitou. Don Bosco, na jehož odkaz navazujeme, měl sny, a přesto nemůžeme říci, že by byl snílek. Vyprávění o jednom takovém snu si dovoluujeme citovat ve sloupku na této straně. Odvažujeme se tvrdit, že i s Vaší pomocí můžeme být dokladem toho, že se jeho sny stále konkrétněji a pro stále širší okruh těch nejohroženějších mladých lidí mění v realitu.

*Martin Poláček
předseda klubu a vedoucí programů*

POSELSTVÍ DO ŽIVOTA neboli „VYSLEN“

příběh

V našich krásných moudrých pohádkách se často setkáváme se sudičkami – dobrými i zlými. Jejich poselství naše hrdiny provází životem. Asi tušíme, že děti, které vyrůstají v ústavní výchově, v minulosti mnoho dobrých poselství neměly. Znova a znova si to uvědomujeme, když se tohoto tématu dotýkáme na kurzech – třeba formou zážitkových technik. Jednou takovou známost je „Vyslen“ – zkoušíme si co nejjednodušeji zformulovat poselství,

kte-
rá
jsme

v dětství často slýchávali. Ať chceme nebo nechceme, je to něco, s čím jsme byli „vyslání“ do života a co nějak ovlivňuje náš životní scénář.

Petrin „vyslen“ byl (tak jako u většiny ostatních) nekompromisní a tvrdý: „jsi parchant a stejně skončíš v polepšovně!“ A tak není divu, že doopravdy skončila. Tu větu slýchala od malička od mámy, která pila. Když se dostala ve 14 letech do výchovného zařízení, měla kromě jiného ve zprávě z vyšetření napsáno, že „je citově oploštělá, s malou možností změny. Rodina nejeví zájem a jí je jedno, co s ní bude...“. Etapedka v našem partnerském zařízení na toto „další poselství“ nedala a Petra k nám už 3 roky jezdí na Kurzy přípravy na život, kde doslova kvete před očima. Není to zadarmo.

Když začínala, nechtělo se jí vystoupit ze své pozice „ranačky“,

kte-
rá
ne-
deklaruje nic jiného, než zájem o nadměrné kouření, trávu, „pařby“ a sex. Na začátku se schovávala za mobil, odmítala se zapojovat do programu, nechtělo se jí respektovat jakákoliv pravidla, stále něco komentovala, nebylo možné se jí nějak přiblížit. A přece: alespoň někteří členové její skupiny byli otevřenější, přátelštější. A ona mohla zaslechnout, že „je pro nás nějak důležitá“.

Na další setkání přijížděla raději a raději. Nešlo to ale automaticky, byl to skoro vždy takový „malý zápas o duši“. Petra mezitím stihla být ještě vícekrát „na útěku“, s přespáváním po různých kama-
rádech, střídáním partnerů, opilostí. Dobrým signálem ale bylo, že i když takto „ujížděla“, volala nám sama na zelenou linku, jako kdyby pod čarou potřebovala slyšet, že nám chybí a také že „je čas na to, aby vzala odpovědnost do svých rukou“.

SEN V DEVÍTI LETECH

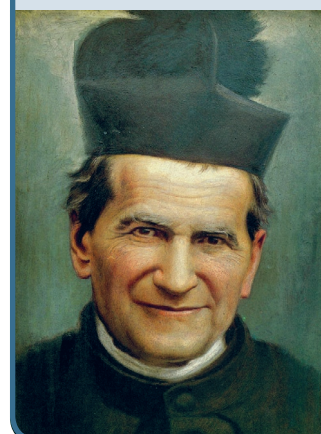
Don Bosco (nar. 1815), katolický kněz, zakladatel salesiánů, vypráví o snu, který měl v devíti letech a který se mu vryl na celý život hluboce do paměti:

Zdálo se mi, že jsem před naším domem na velmi prostranném dvoře, kde se bavilo mnoho chlapců. Někteří se smáli, jiní si hráli, mnoho jich klelo. Když jsem zaslechl rouhání, šel jsem mezi ně a pokoušel jsem se je umlčet domlouvami i pěstmi. Najednou se přede mnou objevil nádherně oděný muž. Byl již starší a jeho vzhled byl vznešený. Jeho tvář jsem nemohl posoudit, protože z ní vyzařoval zvláštní jas. Oslovil mě jménem a řekl mi:

„Tyto své přátele nezískáš bitím, ale vlídností a láskou. Dej se hned do práce a vysvětli jim, jak ošklivý je hřích a jak vzácná je ctnost.“

Celý zmatený a polekaný jsem namítl, že nejsem schopen vysvětlovat těm chlapcům náboženství, protože sám dosud nic neznám. V tom okamžiku se přestali hádat, křičet a klít a obklopili mluvícího. „Kdo vlastně jste? Vždyť to, co říkáte, je nemožné,“ namítl jsem.

Pokračování na str. 2

pokračování na str. 2

„Právě proto, že se ti to zdá nemožné, to musíš učinit možným, a to poslušností a vědomostmi.“

„Kdo mě bude učit?“

„Dám ti učitelku. Povede tě a naučí tě moudrosti. Každá jiná moudrost je zbytečná.“

„Ale kdo jste vy?“

„Jsem syn té, kterou tě matka naučila zdravit třikrát denně. Zeptej se na mé jméno mé matky.“ V tu chvíli stála vedle něho vznešená paní v slunečně zářivém plášti. Všimla si, jak jsem zmatečný a bezradný. Pokynula mi, abych se k ní přiblížil, a vzala mě za ruku.

„Dívej se,“ řekla. V tu chvíli zmizeli všichni hoši a místo nich bylo všude plno koz, psů, koček, medvědů a jiných zvířat.

„Zde je tvoje místo, zde musíš pracovat. Buď pokorný, statečný a silný. To, co uvidíš u zvířat, musíš uskutečnit pro moje syny.“ Naráz se divoká zvířata změnila v přítulné beránky, kteří radostí poskakovali a mečeli kolem onoho pána s paní.

Ráno jsem úzkostlivě vypravoval sen nejprve bratřím, kteří se mi vysmáli, a potom matce a babičce. O všem jsem pak mluvil a domácí mu nepřipisovali žádné důležitosti, ale přece jsem onen sen nemohl z mysli vyhladit.

Když jsem se r. 1858 odebral do Říma, abych tam u papeže vyjednával o salesiánské kongregaci, tu on si dal o všem podrobně vypravovat. Tehdy jsem poprvé vypravoval tento sen, který jsem měl jako devítiletý chlapec. Papež mi rozkázal do podrobnosti jej vypsát a zanechat pro povzbuzení celé kongregace, jejíž schválení bylo cílem mé cesty do Říma.

POSELSTVÍ DO ŽIVOTA neboli „VYSLEN“

pokračování příběhu

Ted' končí školu, chce jít na další, aby si rozšířila možnost pracovního uplatnění. Těší nás, když po příjezdu popisuje své nové postřehy z praxe, komentuje různé situace, které prožila, sdílí se s námi ve věcech, které by normálně mohla sdílet v rodině. Bez dobré komunikace s jejím výchovným zařízením by to nešlo. Vzájemně se respektujeme.

Když zažívá toto přijetí, „narovná se“ před našima očima jako stromek a funguje pak stále víc v praktických věcech, které řeší, neutíká od

nich. Řadu z nich se naučila na kurzech. Sama např. zvládla domluvu na splátkovém kalendáři za pokuty, které si v minulosti nadělala (naštěstí nejsou velké a není pozdě), je schopná hodně přemýšlet o svých financích a má v nich přehled, sama si vyhledává informace o brigádách, které jsou dalším zdrojem dobrých zkušeností a návyků. Ještě před rokem měla panickou hrůzu z jízdy vlakem. Dnes jí nedělá problémy dojet kamkoliv a informace si vyhledat sama. Učí se u věcí vydržet, neutíkat od

problémů a řešit je. V té dlouhodobé spolupráci si víc a víc osvojuje vědomí, že když chce svůj život zvládnout, musí pro to už dnes hodně udělat. V tomto duchu přemýšlí i o budoucím bydlení a dělá pro to konkrétní kroky. A my nějak tušíme, že nás za chvíli nebude potřebovat a zároveň věříme, že k nám ráda zajede někdy na návštěvu.

Monika Peterková
vedoucí Kurzů a Doprovázení

CO TO VLASTNĚ NA TĚCH KURZECH DĚLÁTE? (Aneb: Něco o programu Kurzů přípravy na život)

Tak tuhle otázku slyšíme často. Vždyť Kurzů přípravy na život jsou spolu s Doprovázením jedním ze dvou hlavních programů našeho centra. Nedá se na ni odpovědět jednou větou, každý kurz má svou jedinečnou atmosféru. Pokusíme se tedy alespoň o částečnou odpověď.

Na Kurzích přípravy na život se snažíme mladé lidi rozvíjet opravdu všestranně. Je to kombinace práce terapeutické, pedagogické i sociální. Hlavní témata vidíte v tabulce, která vystihuje základní obsah kurzů. Ten se snažíme ale vždy „ušít na míru“ jednotlivým účastníkům, jejich konkrétním potřebám, problémům a situacím, ve kterých se aktuálně nacházejí. Podstatné je to, že účast na kurzech je „vstupenkou“ do programu Doprovázení.

Kurzy tak jsou zároveň prostředím, kde s účastníky často navazujeme opravdové vztahy. Na ty pak můžeme stavět v další individuální práci. Naši klienti bývají ve své minulosti ve vztazích zranění, nedůvěřiví, proto je často snadno navazují, ale také snadno „zahazují“.

Jeden běh Kurzů přípravy na život sestává ze 7 víkendových setkání, 2 z víkendů jsou dokonce prodloužené. Jsou rozloženy do celého školního roku tak, že pro řadu účastníků je to příležitost, kdy mohou změnit prostředí, setkat se s přáteli, sdílet to, co aktuálně prožívají, přijet

zkrátka „na návštěvu“. A z výše uvedených bodů vyplývá, že se přitom hodně užitečného naučí. Program se snažíme vždy vybalancovat tak, aby v něm byl prostor i na relaxaci a hezké zážitky, takže mezi společnou práci vyjíždíme nebo vyrážíme v sobotu odpoledne na výlety, večer relaxujeme u dobrého filmu, tance, různých her, hry na kytaru, večerní procházky, oslav narozenin, apod. O tom vždy spolurozhodujeme společně. Ani se nám někdy nechce věřit, co všechno jsme spolu prožili, když o tom u fotek povídáme. A společné vzpomínky jsou důležité.

Skoro na každém kurzu míváme nějakého hosta. Nebo my jdeme k někomu na návštěvu. Spolu pracujeme s řadou dobrých lidí, kteří jsou ve svém oboru odborníci na slovo vzati a jsou přitom ochotni nám věnovat svůj volný čas. Poradí a pomohou nám tedy v oblastech, které se týkají financí, hledání práce, hledání bytu,

MOTTO:
„Jediným přepychem jsou
lidské vztahy“
Antoine de Saint - Exupéry

závislostí, partnerských vztahů, apod. Jsou připraveni nám pomáhat řešit i konkrétní situace mladých lidí. Ať už jako s hosty nebo v rolích dobrovolníků se zde také setkáváme s těmi mladými lidmi, kteří už před časem z domova odešli a nějak se už život na vlastních nohách snaží žít. Je to cenná příležitost pro členy skupiny nahlédnout na realitu, která je čeká, očima těch, kteří „to už zvládli“.

Když už zmiňujeme všechny ty dobré lidi kolem, nelze zapomenout na naše dobrovolníky, kteří nám pomáhají přímo s asistencí na programu a nebo nám přijdou uvařit či napečou všelijaké dobroty. Pomáhají nám tak spoluvytvářet domácí atmosféru.

Když mladí lidé absolvují jeden běh kurzů, mohou se v dalším roce rozhodnout o pokračování v běhu dalším. Složení členů skupiny je v roce

ČEHO SE NA KURZECH DOTÝKÁME	
Praktické dovednosti	Psychosociální dovednosti
hledání a udržení práce	podpora autonomie
finanční gramotnost	náhled na vlastní život
bydlení a hospodaření	zdravé sebevědomí, komunikace
seznámení se s fungováním úřadů	posilování vlastní vůle
vyhledávání podstatných informací	mé slabé a silné stránky
právní minimum	vztahy, partnerství, rodičovství, péče o dítě

stálé, s každým novým školním rokem se však znovu přeskupí. Je to dobrý způsob, jak na jedné straně vytvářet bezpečí pro skupinu, na straně druhé jednotlivé členy přiměřeně „otužovat“ – i v běžném životě se vyrovnáváme s tím, že lidé přicházejí a odcházejí. A pro nás je to dobrý způsob, jak dovednosti tak potřebné pro život prohlubovat a zároveň příležitost víc a víc rozvíjet společné vztahy.

Však právě na těchto vztazích stavíme v okamžiku, kdy mla-

dí lidé skutečně z dětských domovů odcházejí. Oni naopak vědí, že i po odchodu jsou u nás vítáni – ať už jako účastníci některého kurzu či jiného programu nebo jako „dospělé děti“, které přijely, protože mají trable nebo se chtějí jen pochlubit.

Monika Peterková

Nabízíme stabilní vztah tam, kde chybí. Jako Don Bosco

(reportáž ze závěrečného víkendu kurzu)

Děti, které se musí to, jak žít, učit.

Objetí, vítání. Jakoby se scházela velká rodina. Ale není to tak. Nebo trochu je? Jsme v salesiánském CENTRU DON BOSCO SKM, které v Pardubicích pomáhá dětem z dětských domovů vykročit do života. Je pátek odpoledne a do multifunkčního sálu přicházejí mladí lidé, kteří z různých důvodů musejí vyrůstat v ústavní výchově. Ve stejnou chvíli za pohyblivou stěnou sálu sedí pětičlenný tým

a doladuje plány. Společně mají před sebou víkend plný práce i zábavy. Za pár minut tu startuje pro tento školní rok poslední ze začátečnických kurzů přípravy na život. Atmosféra je tudíž jiná než obvykle. Všechny čeká loučení. A je tu také otázka: sejdeme se v září, abychom pokračovali dál?

„Ve škole dobrý. O prázdninách možná pojedu k rodičům, ale neozvali se...“ všichni, jeden po druhém, sdílí v kruhu, jak na tom jsou a co je čeká. Třídenní maraton začíná vyladěním se na sebe. Ne každý je

sdílný. Když si ale uvědomíte, že máte před sebou pubertáky – některé hyperaktivní – kteří mají buhvíco za sebou a nemají daleko k chichotání se a odsekávání, je vám jasné, že se dozvídáte docela dost. A že je i za těmihle stručnými větami kus celoroční práce týmu je vám jasné ve chvíli, kdy sdělení mladých lidí porovnáte s videem z prvního kurzu.

Tyhle děti mají za sebou sedm víkendových setkání, na kterých si toho dost zažily i užily. Mají za sebou hádky, chvíle boje s účastí v kurzu, mlčení, ale i chvíle, kdy si v rámci některé z her/terapeutických technik sáhly někam hluboko do sebe, nebo se musely konfrontovat se zrcadlem, které jim nastavila skupina. Naučily se tu mluvit o sobě, poslouchat, ale i to, jak hledat práci či bydlení.

ZE ŽIVOTA Centra Don Bosco

Vánoce

Vánoční svátky u nás strávily děti, které neměly šanci odjet do rodiny, s naší kolegyní Katkou Hubáčkovou. Strávili spolu v milé, téměř rodinné atmosféře, štedrý den i svátky. Vyzkoušeli mnoho štedrovecních tradic, zažili koledování v pardubickém Východočeském divadle a nechyběli ani na půlnoční mši svaté.

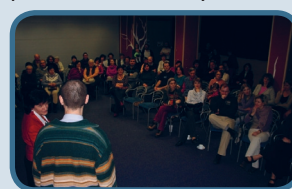
Silvestr

Přelom roku prožilo pár mladých lidí s kolegyní Ivou Poltírovou na Vysočině, v Jeníkově u Hlinska. I přes nepříznivé sněhové podmínky jsme alespoň trochu lyžovali na uměle zasneženém svahu v Hlinsku. Velkou radost jsme si užili při návštěvě plaveckého bazénu. Před silvestrovskou oslavou jsme se prošli malebnou krajinou a potom vesele oslavili příchod nového roku sice bez alkoholu, ale zato s milými hosty, zpěvem a hraním na kytaru, zábavnými hrami a nakonec se i nějaká ta petarda našla...

Oslavy Dona Bosca

28.1.2012 jsme prožili odpoledne a večer ve společenství našich obětavých dobrovolníků, štedrých sponzorů, pracovníků spolupracujících dětských domovů a dalších přátel, kterým není lhostejný osud dětí a mládeže vyrůstající v ústavní péči. Večer oživil svým vystoupením známý písničkář Jiří Černý.

2. seminář prevence syndromu vyhoření

V září 2011 proběhl velmi úspěšně první běh semináře. Pro velký zájem ze strany spolupracujících dětských domovů a výchovných ústavů, jsme se rozhodli zařadit seminář i v letošním roce. Kvůli sněhové kalamitě se k nám nakonec dostali pouze pracovníci dvou zařízení. Přesto seminář proběhl v dělné atmosféře.

Den pro dětské domovy

17.3.2012 jsme připravili tradiční, velmi oblíbenou akci pro spřátelené dětské domovy. Tentokrát si děti i dospělí mohli vyzkoušet techniku malování na obličeje, případně malování na dřevěné destičky. Tři soutěžní týmy se utkaly ve hře Labyrint. Hlavní cenu v podobě vysněného fotoaparátu si nakonec odvezl tým z Velkého Meziříčí. Prostřednictvím dvou filmových dokumentů jsme si také představili povolání výtvarnice a uměleckého kováře. K poslechu i tanci nám zahrála rapová dvojka Damned & Nate.

Velikonoce Borek u Budislavi

Na Zelený čtvrtek jsme si jako kdysi Izraelité připravili „poslední večeři“ podle židovské tradice. Velký pátek jsme pojali jako příležitost zamyslet se nad těžkostmi v našich životech. Bílou sobotu naplnila výprava na proutky, aby si kluci upletli pomlázku, tradiční barvení vajíček a zdobení svící a také pohyb a vycházka do nedalekých Toulavcových maštálí. S nedělním rozbřeskem jsme ve skalách radostně slavili, že „Světlo tma nepohltila“.

Nabízíme stabilní vztah tam, kde chybí. Jako Don Bosco - pokračování

Dětem pomáháme začlenit se do běžného života

„Proč se jmenuju Jarka? Nevím, prý to tak chtěl táta, mámě se to jméno nelíbilo. Mně se taky nelíbí,“ prozrazuje na sebe budoucí cukrářka. Moc k tělu si vás ale nepustí. Stejně je to i u fotek z dětství, které s sebou dnes všichni přivezli. Tedy všichni ne. Ne každý totiž nějakou svoji fotku z dětství má. Stejně jako ne každý ví, proč vlastně nese jméno, které nese.

V sobotu, po společné snídani, které předcházela mše určená zájemcům - v týmu jsou totiž dva salesiáni, Martin Poláček je dokonce předsedou klubu, terapeutem a knězem v jednom - má každý prostor na to poskládat na velkou čtvrtku své fotografie z dětství a dílo dotvořit. Atmosféra začíná houstnout. Před námi je společný oběd, „zmrzlinová“ procházka a závěrečný večírek!

„Nikam nejdu!“ hlásí Pavla. „Důvodem“ jsou rozbité sandály. Tým i skupinu to stojí chvíli domlouvání, nakonec ale „zaseknutá dáma“ na zmrzlinu vyráží. I tohle je posun. Na podzim v podobné situaci byla uražená půl dne, třeba se i porvala. Je to její způsob obrany. Za tím, že je to teď jinak, stojí hodiny individuální terapeutické

práce. V našem týmu máme zkušenou psychoterapeutku, která takto s mladými lidmi pracuje.

To, že Pavla na zmrzlinu jde, ale není celé vítězství. Jiné boty totiž znamenají puchýře a další: „Nikam nejdu!“. Co s tím? K překvapení všech se dívka po dlouhých minutách opět objevuje v zádech skupiny, ovšem s botami v ruce. Vedle ní - taky bos - kráčí salesián George...

Gentlemanové s kravatou a dámy v róbách

Kde je žehlička? Kde punčochy? A kde hřeben? Představte si sedm pubertáčků, jak se proměňují v princezny. Dvouhodinové běhání mezi koupelnou a zrcadlem ovšem má své výsledky. Do sálu vcházejí opravdové dámy. Pánové mezitím měli dost času, aby sebe proměnili v elegány v saku a kravatě a vyzdobili sál a připravili důstojnou hostinu. Sotva se

všichni rozhlédnou, už zní z reproduktorů hudba a je tu předtančení v podání profesionálních tanečníků. Mimochodem - jeden z nich je také absolventem našich kurzů. Hostina... a pozor, přichází show!

„Dámy a pánové, nyní se vám představí mužská část našeho osazenstva!“ ozývá se z mikrofonu. Na přehlídkové molo z jeviště vystupují jeden po druhém pánové, svlékají saka, tváří se gentlemansky, nebo se různě pitvoří, ukazují hiphopové kousky...

„Dámy, je řada na nás!“ otáčí se situace na jevišti i v publiku. Některá se předvádí, některá ostýchá... Pavla opět „nikam nejde“. Hudba duní, reflektory vytvářejí atmosféru a pánové volají: „Ještě, ještě...!“ To už ale dámy postupně seskakují z mola a začíná společná diskotéka.

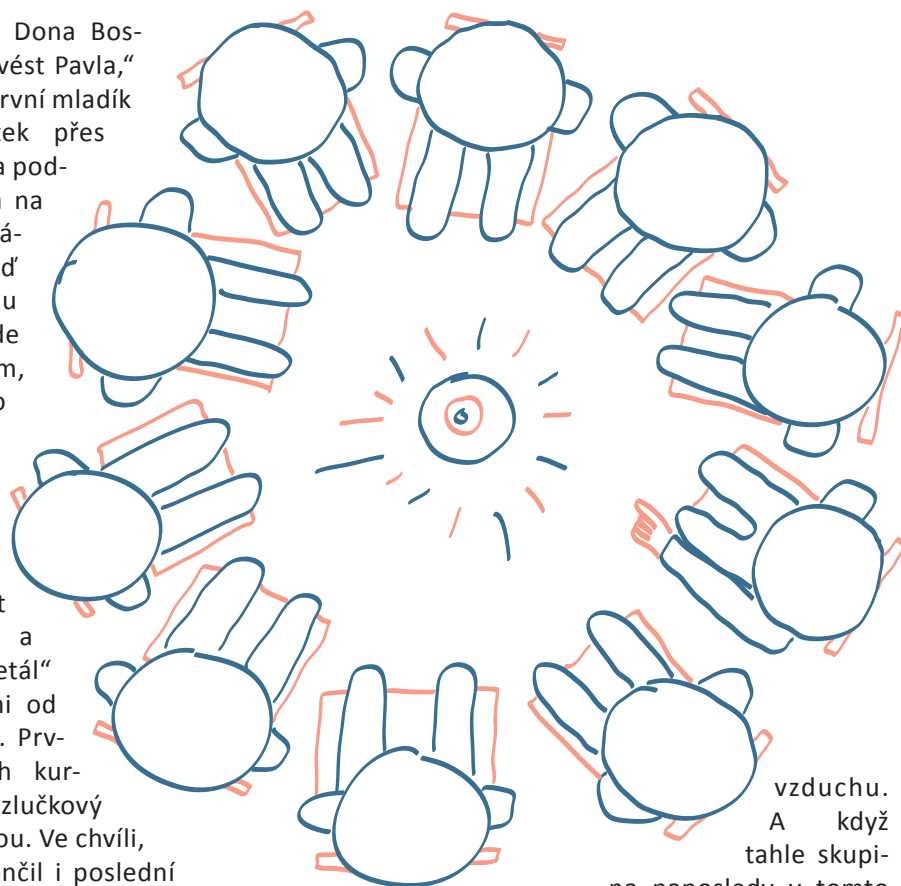
Hudba zní téměř do 23. hodiny. To ale stále není ten nejúplnější konec. Ještě je tu totiž překvapení: únos! Pět aut vyjíždí za tajemným cílem. Jen tým ví, co mladé lidi čeká. Vrchol s kouzelně osvětlenou rozhlednou a ještě kouzelnějším výhledem se stává místem závěrečného rituálu. Skupina mladých zůstává opuštěna ve tmě, v úpatí kopce, zatímco tým vyráží nahoru.

„Jsem posel Dona Bosca. Mám přivést Pavla,“ zní do tmy. První mladík dostává šátek přes oči, a sám, za podpory, stoupá na vrchol. „Vítáme tě. A teď se pomalu polož,“ vede jej hlas tam, kde na jeho tělo čeká houpačka z lidských rukou. Teď znovu na nohy, sundat šátek z očí a připnout „metál“ s poselstvími od celé skupiny. První z nových kurzistů má rozlučkový rituál za sebou. Ve chvíli, kdy jej dokončil i poslední z účastníků, na všechny ještě čeká zmrzlinová tečka.

Do neděle se vstává těžko. Noc byla dlouhá a také je tu definitivní loučení. „Naučila jsem se tu mluvit. Jo. A taky chci s váma příští rok pokračovat,“ říká patnáctiletá Petra.

Mladým lidem nenabízíme materiální zajištění, ale vztah. Trvalý a dlouhodobý. Takový, který jim nemohou či neumějí nabídnout jejich rodiče ani velké ústavy. Nabízíme jim i místo, kam se mohou vracet pro radu i pro lidské slovo. Při práci musíme umět unést hodně nejistot, nikdy nemůžeme předem vědět, zda naše úsilí bude úspěšné. Přesto se domníváme, že naše aktivity mají smysl. Potvrzují nám to ti, kteří se k nám do našeho centra i po letech vracejí jako domů.

Závěrečný kruh sdílení dává každému prostor shrnout to, co mu kurz přinesl, ale také vyslechnout si hodnocení svého působení a proměny od druhých a zejména od týmu. Slzy netečou, ale naléhavost chvíle visí ve

vzduchu. A když takhle skupina naposledy v tomto školním roce usedá ke společnému stolu, navzájem si podává sůl a nalévá pití a vy víte, že ještě před půl rokem se štváli proti sobě, je vám tak nějak dobře u srdce. Zároveň ale víte, že tohle zdaleka není hotová práce, že část z nich si přes prázdniny své rozhodnutí pokračovat rozmyslí, že někam zmizí... A třeba se zase vrátí. A my budeme zase připraveni mu podat pomocnou ruku.

Alžběta Melkusová

(Autorka článku byla hostem na závěrečném Kurzu přípravy na život ve školním roce 2011/2012)

Účastníci jsme se první ostré Burzy filantropie

Děkujeme všem našim příznivcům, kteří hlasovali pro náš projekt! Podíleli jste se tak na tom, že jsme ve čtvrtek 22.3. měli možnost utkat se před desetičlennou komisí o finanční prostředky na podporu naší činnosti. A i když jsme měli těžší pozici než zástupci ostatních 5 projektů - ty si totiž vybrali přímo donátory a my jsme byli „jaksi navíc“ - přece jsme naší činností zaujali a získali celkem 38 000,- Kč. Poděkování a konkrétní jména dárců najdete na vyhrazeném místě.

Setkání absolventů Únor a květen 2012

Máme za sebou dvě milá setkání, která nabízíme bývalým účastníkům našich kurzů.

„Vy si myslíte, že jsme nedávali pozor, my si ale moc dobře pamatujeme, co jsme probírali!“ Tak tato věta jedné z účastnic nás s kolegy asi nejvíc odzbrojila v únoru. A udělala radost!

Druhá věc, která nás překvapila, byl fakt, že naši hosté stáli v sobotu dopoledne o praktický program se slovy: „Vždyť jsme na to u vás zvyklí“. Byli jsme na tuto variantu nachystaní a zařadili tak nejvíce preferované a bohužel aktuální téma „nebezpečí zadlužení“.

Pokaždé to ale byl velmi příjemně strávený čas – stihli jsme výlet, hodně vzpomínali, povídali aktuálně o sobě, večer hráli hry, které společně známe. I pro nás je povzbuzením vidět a slyšet, že věci, kterým jsme se společně učili v minulosti na kurzech, se nemíjejí účinkem.

Setkání dobrovolníků

Prosinec 2011, duben 2012

V duchu salesiánské tradice formace mladých lidí k dobrovolnické práci pro druhé pokračujeme v tomto roce v pravidelném setkávání party dobrovolníků. Setkávají se zde mladí lidé z našich kurzů i z běžných rodin a společně se zlepšují v komunikaci, spolupráci a přijímání osobní zodpovědnosti.

PŘIDEJTE SE K NÁM!

Zaujala Vás problematika mladých lidí z ústavní výchovy, máte chuť se osobně angažovat a změnit šance těchto mladých a tím i jejich dalších potomků? Jsme velice rádi, je-li tomu tak a nabízíme Vám několik možností:

Finanční podpora

Naše organizace má vyhlášenou veřejnou sbírku, přispívat můžete na účet:

2120456028/5500

Váš dar bude efektivně využit na některou z našich aktivit.

Způsoby darování:

- bankovním převodem jako jednorázový dar
- trvalým bankovním příkazem jako pravidelné měsíční platby z Vašeho účtu
- pravidelnými srážkami ze mzdy může zařadit zaměstnavatel a mzdová účtárna
- složenkou typu A na účet, kterou lze zaslat z každé pošty
- osobním předáním oproti příjmovému dokladu, sepsáním darovací smlouvy

Dar je možno odečíst od daňového základu. Rádi Vám vystavíme potvrzení pro mzdovou účtárnu nebo pro Vaši firmu.

Přímý sponzorování dětí

Chcete vidět konkrétní výsledek Vaší pomoci? Nabízíme možnost sponzorovat roční kurz (21.400 Kč) či roční doprovázení (24.800 Kč) jednoho dítěte vyrůstajícího v ústavní výchově. Cena obsahuje pouze přímé náklady bez režijních výdajů organizace.

Firemní podpora

Velice rádi navštívíme Vaši firmu jakékoliv velikosti a společně zkusíme najít možnosti oboustranné výhody a zajímavé spolupráce. Některé nápady již máme a dalším jsme otevřeni. Neváhejte nás kontaktovat.

Kontakt:

Martin Poláček
naceste@dozivota.cz
mobil: 774 545 013

NAŠI ČINNOST PODPORUJÍ

PARDUBICKÝ KRAJ

KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ

PARDUBICE

Mládež
v akci

NADAČNÍ FOND J&T

Významným dárcem je také pan Ing. Pavel Hrstka z Chrudimi

Závěrem bych rád poděkoval těm, kteří nás v tomto roce podporují, abychom mohli pokračovat v naplňování našeho poslání. Dík patří nejen státu a samosprávám, nadacím, kde k Nadačnímu fondu J&T letos přibyla Nadace Terezy Maxové dětem a Nadační fond Albert, firmám, mezi nimiž chceme vyzdvihnout zvláště Realtime Technologies, která přispívá podstatným procentem našeho rozpočtu.

Náš dík patří také rostoucímu počtu individuálních přispěvatelů, kteří dávají často velkoryse „ze svého nedostatku“, a taky všem, kteří nám pomáhají dobrovolnický, s organizováním Dnů pro dětské domovy, vařením na kurzech atp. A taková bábovka, kterou „naším“ dětem na kurz přinesou „naše bábovky“ je mnohem víc než jídlo – je to symbol lidskosti i opravdového zájmu, po kterém nejedno z „našich“ dětí hladově.

Jsme vděční i za to, že nás „nesete“ ve svých modlitbách, nebo třeba jen šíříte naše dobré jméno a povědomí o našich aktivitách.

Za celý tým CENTRA
Martin Poláček

Cílem bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM je **představovat aktivity, poslání i příběhy klientů této organizace. Běžné veřejnosti chceme přiblížit problematiku ústavní výchovy a zejména odchodu z ní.** Chceme tak připravovat prostředí, které více chápe životní cestu mladých, jejichž rodiče pro ně nechtějí, neumí nebo nemohou být oporou. **Zároveň touto cestou chceme získat podporu a zájem o to, co pro děti z ústavní výchovy děláme. Pokud Vás tato problematika zaujala a rádi byste se o našich aktivitách dozvěděli pravidelně, kontaktujte nás - budeme Vám zasílat náš bulletin. Můžete nás také pravidelně podporovat, rádi Vás pak pozveme na akce určené pro naše dárce.**

bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO SKM

informační občasník občanského sdružení CENTRUM DON BOSCO Salesiánský klub mládeže, který vychází dvakrát v roce (červen, listopad).

Vydává: CENTRUM DON BOSCO SKM. **Ilustrace:** Luboš Daniš, Vojtěch Peterka.

Grafika: Vojtěch Peterka. **Odpovědný redaktor:** Ivana Poltířová **Tel:** 774 545 011,

E-mail: poltierova@dozivota.cz, naceste@dozivota.cz, **Web:** www.dozivota.cz

Adresa: Zborovské nám. 2018, 530 02 Pardubice